

Chuyến tàu cuối năm

Tháng 1 Năm 1991, tôi đang học năm thứ 2 Khoa Hóa, Đại Học Bách Khoa TP. HCM, Nguyễn Thanh Khiết học năm nhất Đại Học Y TP.HCM, Văn Kông Quang và Nguyễn Đức Phong học năm nhất khoa du lịch ĐH Kinh Tế TP.HCM và anh Nguyễn Hữu Toàn học năm nhất khoa Hoá Đại Học Bách Khoa TP. HCM (em thày Nguyễn Hữu Sinh, Giáo Viên Toán trường THPT Sào Nam và cũng là anh ruột Nguyễn Hữu Phòng - bạn chung lớp 12i, hiện là GV dạy môn Toán tại Q12, TP.HCM) cùng ở trọ chung tại căn nhà 98/10 Nguyễn Bá Tòng, cách ngã tư bảy hiện vài trăm mét, là nhà của cô họ tôi, cho tôi trọ ăn học không lấy tiền. Tôi rất thêm may bạn và ở trọ chung cho vui.

Ăn uống hàng ngày thì anh em góp tiền chung đi chợ Bà Hoa gọi đó và phân chia nhau nấu ăn. Ngày gọi cuối năm âm 1990, thi học kỳ 1 xong, năm anh em gọi là bàn chuyển và quê: anh Toàn và mẹ tôi có người yêu nên tôi còn bạn đưa mớ hoa tút ra mua không đủ mua cái vé tàu SG - ĐN, nên đành tạm chia tay tại hôm đó rồi sáng sớm mai ra ga Hoà Hông nhẩy tàu và quê.

Đêm chia tay có đông cả đĩa lòng xào nghêu mua ngoài chợ, ít khô mực chiên giòn và rượu gạo. Đêm đó tôi có bạn tôi: Trần Thanh Vũ, Huỳnh Quang Linh; Có thêm Soái là bạn của Phong, Quang và mẹ đưa bạn trong xóm. Thế ng Vũ, Linh ra thuê phòng trọ xem video và cuốn phim X (đi pin viên 00B). Nhảy xong say mèm cả bạn đàn hát đến khuya rồi xem phim đến gần sáng, rồi anh nhả mê đèo nhau băng xe đạp ra ga Hoà Hông mua vé tiền lên tàu. Lên tàu rồi là đông cả đến quê rồi đó, vui chi lắm. Nhưng không đến giờ lên tàu đâu, hôm đó ngày mùng một đêm trên tàu là nhẩy màn luồn lách nhân viên soát vé: chui vô toilet gọi là thò tay thọc mồm y cái mùi hôi rình, hay gọi ngay khúc nào hai toa, nghe tiếng rít rắng rồi, tiếng xìch xịch đưa đưa của đoàn tàu nổu lên gọi quên thì rồi xuồng đong ray lúc nào không biết. Trên tàu gọi là ta gọi là chọt cọt không có chỗ nhúc nhích, gọi là tràn ra cả lối đi. Gọi là có vé thì gọi là trên ghế, gọi là không vé thì gọi là dẫm sà và phải đưa tiền cho nhân viên soát vé kiếm thêm, nói chung giá cả có hết. Còn tại tôi là cái thò và không có vé và không có tiền, bạn nhân viên soát vé đi lòng suýt buột sáng. Thế ng Quang ai xui khi nào làm quen mẹ em gái nhả hai tuýt, để thò tay khép nép nhẩy nhẩy cái chỗ gọi là bên cạnh. Thế ng Khiết cũng lạnh chui vô gọi là gọi là mẹ anh bạn đi coi bạn cũng an toàn lắm. Chợt có tôi và thế ng Phong to con hớn xịu hết chui chỗ này đến nhẩy chỗ khác, rúc toilet, ra chỗ nào toa hút thuốc. Thế ng Quang thò tay tôi và Phong khá quá bạn kêu gọi đưa ít tiền còn để chỗ lên căn tin. Hai thế ng lên căn tin không dám kêu gì ngoài hai tô mì gói nhẩy sôi. Nhân viên nhìn nhìn bạn tôi coi bạn hai thế ng này cũng không ‘ linh ‘: “ ăn đồ ng rồi đi

đều còn chờ cho người khác mua ông thôi". không thôi chờ cả lâu hơn nữa hai thằng đi vào toa của mình, không phải, toa có hai thằng bán đang ngồi, ôi sao giờ phút này mà có ai nhàn nhàn để người quen thì hay biết mấy, ít ra cũng mua một cái vé chung chi cho nó đỡ đỡ cái ăn thân. Chả là đến đến c toa mong đợi thì đầu lù lù xuất hiện mặt tay nhân viên soát vé mặc đồng phục màu xám, thằng cao to, bụng béo đeo cái tráp da trước ngực. Nó liếc mắt nhìn tôi rồi hỏi: 'vé đâu?'. Tôi và Phong đứng im không nói, mặt hơi lâu tôi nói như hàng xóm với phía toa: 'bạn tôi đi về'. Nó nói: 'đồng có sao?' rồi thu tay đem tôi một cái tráp giáng vào bụng, tôi lão đảo người và ngã xoài lên mấy người ngồi dẫm sần. Họ đều cười và nói: thôi em đi tìm chỗ nào trống trống mà ngồi. Tôi cũng đứng lên đến chỗ ngồi rồi nhìn thằng Phong kèp gần lại, cầm tay tôi dắt đi. Đến cuối toa thì gặp một chỗ nhân viên đang trực tại toa này, đứng nhìn cũng như đến c sếp vi c, chỗ chỗ cho tôi và Phong đứng gần ngay lại lên xuống tàu, nơi đây cũng khá đông người chỉ xuống ga Móng Mán, lúc này khoảng 4h chiều. Sau khi lãnh cước đi, tôi thì bụng trống nên có sếp má trên tàu, mấy đứa đi ăn uống và hàng rong nhìn chúng tôi cũng có vẻ thích thú hơn, ít ra là cũng có vẻ phe chúng nó. Thôi rồi bạn nó xin mấy người sếp xuống ga Móng Mán cho tôi và Phong hai tấm vé và nói là khi bạn hỏi thì đưa vé ra và nói là quên xuống nhà ga và không quên dặn rằng: họ sắp đi ca và chuồn bỏ đi soát vé lại đó. Lúc đó tôi cảm thấy đau bụng và chợt nghĩ đến chuyến trả thù thằng soát vé béo. Lúc đó Quang và Khiết cũng biết sắp có soát vé nên ra toilet gặp chúng tôi cùng bàn kế hoạch đi phó tiếp. Tôi nói: 'nếu xuống ga nào đó thu tiền lại, tau sẽ đem lại thằng này một cái và nhét xuống ga đi về sau, bạn bay về trước' nhưng Khiết ngăn lại và nói: 'không được, về Trà Kiêu tau tính'. Đúng! nhà Khiết cách ga Trà Kiêu vài chục mét, là dân xóm ga nó rất rành chuyến này, tôi đứng ý nghe theo. Đúng lúc đó thì có hai nhóm soát vé từ hai phía đến cả hai toa kiểm tra. Chúng tôi thấy rất lo. Đây là thời điểm quyết định, nếu chúng tôi không được thông minh vượt qua thì cả bạn sẽ đều bị bắt xuống ga Móng Mán. Thằng Quang bắt đầu làm quen với một cậu bé đến ăn uống và nói: em cho anh mượn một đồ nghề này đi, còn một cậu bạn bán hàng đến bao nhiêu tiền thì anh gửi lại cho. Vì có cảm tình với chúng tôi nên nó đứng ý liền. Thằng Quang vội tháo áo bỏ quần ra rồi cắt ngang trước bụng, xắn gặp hai cái ống quần bên hông bên cao rồi lấy cái mảnh vải màu đen cả hai thằng bé đưa lên, tôi thì nhìn xong phá lên cười. Thằng Khiết thấy vậy cũng làm y hệt với và mượn cái đồ nghề cho, lo ngại tép nhè gói bụng lá chuối, hỏi giá cả thằng bé rồi nói sẽ gửi lại đồ cho em. Thằng khiết sẵn sàng xuống ga Trà Kiêu có lẽ vì tôi đã từng bán hàng rong trên chuyến Đà Nẵng - Qui Nhơn nên giờ nó nhàn nhai vai nhanh thôi. Tôi nhìn hai đứa giằng dãn chuyên nghiệp vậy. Thằng Quang cầm cái mảnh vải và mấy cái ly nhét vào hộp phía cần tin, vội vã đi về nói: 'ai... một cái chè nóng không?'. Nó đi đến gần toa và đưa đến mấy ly nước là vượt qua hai nhân viên soát vé, rồi vào toilet gửi cái mảnh vải rồi sẵn lại đứng phục vụ vào cần-tin ăn mì gói. Thằng nhân bán hàng nhanh trí chia đôi đùm cho rồi đi bán phía trước, thằng Khiết lúng túng theo sau, bán được một tô mì, và đi theo hàng người khác. Còn tôi và Phong đến bạn như kêu cả đứng chung với khách sắp xuống ga Móng Mán, xong rồi dùng cái vé bạn nó cho lúc này lên lại toa khác. Đôi khi người bán hàng cũc đến không được bán trên giường đến mà đến bạn như đẩy cho quý khách. Tàu đến ga Móng Mán, tôi lấy ít tiền còn trong túi kêu thằng Khiết: "nhóc, lấy anh mấy cây chè!" rồi kéo thằng Phong bước xuống tàu. Hành khách bắt đầu ăn tối, đa phần là khách đem theo thức ăn có sẵn, còn số ít xuống ăn tại hoặc ăn hàng rong. Tôi và Phong ăn mấy cái cháo rồi mới hút chung một điếu thuốc, đứng nhìn sân ga nhộn nhịp mua bán. Tôi thấy có nhiều người bán gà luộc đi qua đi lại bên các cửa sổ tàu để tìm khách bán, khách có nhu cầu người hỏi, trả giá mà bạn kia chê rẻ không chịu bán. Tàu đến 15' rồi khi đến gần chợ thì chúng tôi cũng kèp phót lên tàu. Nhìn qua cửa sổ tàu, tôi thấy bạn kia chụm bán gà luộc với giá khách đã trả trước đó. Khách cảm thấy đã qua cửa sổ, bạn bán gà cảm thấy

chạy theo vĩa đũa lên cho khách cầm cái đũa, khi lấy tiền đũa c rỉ thì nó chạy cầm lấy, thì bỗng dưng cái đũa gà đọt rỉ khi cầm, cái mình ỉ ỉ. Tôi và Phong ôm bỗng cầm lấy. Tôi cầm không vì sợ đũa dĩa trá mà cầm vì lấy đũa tiên thảy cái cảm cầm nh trong đũa, một chàng trai mới lớn, một sợ dĩa trá tràn lan ghê gớm. Tôi nhìn lấy mình, một thanh sinh viên đã bắt đũa húc dĩa trá: “nhảy tàu” có xứng đáng không? Nhảy nhẩy em bé bán gà kia? Thốt ra tôi có thể tiệt kiết thêm để mua một cái vé xe nhẩy tôi đã không làm đũa c.

Tàu rỉ ga Mễ ng mán là bọn tôi cầm thảy yên tâm, cái yên tâm không phải vì không bắt soát vé tiếp mà vì chúng tôi ngày càng gần đến quê nhà hơn, vì cái màn đêm sắp buông xuống dần theo các quĩ đũa sắp che đi nhẩy ng gồ ng một tú dĩa trá, có khi kéo dài thêm cho nhieu thảy. Tàu ga Mễ ng mán khách xuống thì ít mà khách lên thì càng nhieu: một số bọn sinh viên bắt tiếp xuống các chuyến tàu trống cũng tìm cách lên lấy, rỉ bọn móc túi, cướp giật cũng thảy a đũa chen vào kiết sẩy. Hai đũa tôi vịn chen đứng ngay lấy lên xuống tàu, thảy nh tho ng Phong nhẩy ng cho tôi có chỗ ng nghỉ bắt xuống sắn tàu cho đỡ mỏi. Tôi đói lắm vì tụi qua đến giết mổ ỉ chẩy ăn tụi mị gói nhẩy c sôi, rỉ nghỉ nghỉ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc ngủ chập chớn tôi mơ thấy nhẩy ng ngày vui sắp đến, nhẩy thảy tôi không bao giờ quên xa rỉ quê nhẩy ng một lần nữa, tôi nghĩ sẽ tở đánh một mình. Càng về khuya trẩy càng ỉ nh, gió cũng nhieu hơn, luồn qua các khe hở nghe nhẩy các tiếng hú. Qua màn đêm mờ mờ tôi nhìn ra biển: ‘biển đẹp và mệnh mông quá’. Sóng vịn đũa đũa vịn vào các ghềnh đá nổi chân núi, xa xa ngoài khơi lác đác có vài ánh đèn cựa nhẩy ng con tàu nhẩy đang đánh bắt ban đêm. Tôi yêu đến nỗi tôi đến nhẩy ng nào?

Phong đánh thức tôi dậy khi tàu sắp vào ga Nha Trang, đến nhẩy ng lấy cho khách lên và xuống tàu. Chúng tôi chia tay mấy em bán hàng rong một cách bọn rần nhẩy nhẩy ng ngồ ỉ bọn chân thành nhẩy, đã giúp chúng tôi nhieu thêm về cuộc sống quá khó khăn, nghĩ tở ngã này. Bọn nó không quên dúi vào tay chúng tôi nhẩy ng cái chẩy còn lấy, tôi ỉ ng im và quay về nhẩy ng khác.

Tàu rỉ ga Nha Trang, bọn ỉ ỉ phẩy biễn nghèo xác xác: nhieu nhà hai bên đũa ng tàu đi qua vịn còn thảy đèn đũa, nhieu nhà đã tở đèn đi ng sẩy. Tôi thảy nghĩ không biết sau này tôi có đũa c đi về quê nữa hay không? Nhẩy ỉ ỉ nhẩy ng cầm đi xe đò tở quê vào Sài Gòn mà ám nh đến tởn bấy giờ: có ghề ng nghỉ đằng hoàng trên xe chẩy a ng nghỉ nóng cái ghề là nhẩy c heo tở trên nóc bắt đũa chẩy xuống, có khi tở m cẩy lên đũa, muôn mùi khó chẩy. Càng về khuya trẩy càng ỉ nh hơn, mấy ngồ ỉ xung quanh đã bắt đũa co ỉ ỉ, áo len áo gió; còn chúng tôi chẩy có áo sẩy mị. Gần về sáng sẩy ng trẩy nên dày đũa c hơn, không thảy nhìn thảy các ngôi nhà hai bên đũa ng tàu đũa c nữa, nôn nao quá cũng không thảy ng đũa c. Nhìn lấy chẩy ng đũa ng đã đi qua đến hôm nay mình cũng chẩy ng là gì cẩy, là gánh nhẩy ng cho ba mẹ làm ỉ ng đũa tở m tở tở ỉ quê nhà lo cho cẩy bẩy con. Tở ng lại ỉ? Không thảy nói trống đũa c. Ban đêm tàu chẩy nhanh hơn và ít đũa ng

hôm, hành khách đã bắt đầu xuống nhích lên, các nhân viên soát vé kiểm thêm cũng bắt đầu đi bán vé cho khách nằm ngửa phòng nghỉ của mình để kiểm thêm thu nhập. Thời buổi này ai đi cũng phải làm thêm bằng cách này hay cách khác để kiếm sống. Đa số người đi du nghĩ vậy, xã hội sẽ đi về đâu? Đã có một vài viên xén cướp giật nhích đi ra ngoài trên tàu mà hành khách càng đi phòng hơn, họ nhìn chúng tôi cẩn thận hơn vì chính chúng tôi nhìn thấy mình cũng không có gì khác biệt cướp giật trên tàu. Tôi mong cho tàu mau đến ga Trà Kiệu, mong cho tàu khi ngang qua đây chớ chớ mải đi để bọn chúng tôi có thể nghỉ xuống an toàn. Trong bọn đi, tôi là thằng cũng có chút ít kinh nghiệm như y tàu hơn, là là học sinh giỏi môn Vật Lý nên tôi nằm xuống các đồ nhích quán tính của Newton, chớ chớ nhích tôi nghỉ ngon hơn. Tôi lo cho ba thằng bọn, không biết có trụ trụ được máu gì không đây?!

Nhưng tia nắng ban mai bắt đầu trải qua các cánh đồng, sương cũng bắt đầu tan trên các ngọn cây đồng lài như ngọt ngọt long lanh. Một vài ngọn cây va vào mũi tàu vắng vài giọt nước lên mặt làm càng thích thú, quê hương là vậy, cảm giác đã gần hơn lúc nào hết. Xa xa là những cánh đồng đã thấy như ngó nghiêng dân vắng cuốc ra đồng, như em bé thơ bò đi ăn, như ngó mồm như chớ đi chớ tôi càng thấy nôn nao.

Thông thường thì tàu đang chớ nhanh thì hiếm có ai dám nghỉ vì sợ nguy hiểm, tuy vậy khi qua các ga như các lái tàu vì lý do này hay lý do khác cũng cho tàu chớ chớ hơn, đó là đi xuống mà 4 chúng tôi mong muốn. Chúng tôi đã đồng vào vị trí sẵn sàng, tôi sẵn nghỉ trải sau đó đến Khiết, rồi Phong và Quang nghỉ sau cùng. Tàu vào ga Trà Kiệu và giữ một chỗ để nghỉ rồi, tôi phóng ra trải tiên và chớ thấy thoải nhanh theo đoàn tàu rồi chớ chớ đến và đồng lài:ok. Khiết cũng vậy: ok luôn, thằng Phong hơi mồm bẻ nhẹ lắc ba vòng hơi trụ trụ a xịu, còn Quang thì thôi, té quá nắng lài lắc cù mồm vòng đến nơi các thùng trong túi áo vắng mặt hết, phải quay ra tìm. Bọn tìm được các thùng duy thiêu một thùng mà Quang cũng không nói là thùng gì: 'thôi vậy là may mắn lắm rồi'. Bọn vào nhà Khiết cách đó vài chục mét, đến chỗ Khiết đãi cho mồm cướp bánh cướp vào làm xong, ôi cái đói, lót dạ không gì ngon bằng. Lúc này là hơn 10h sáng. Tôi quên cả việc trả thù thằng soát vé béo, thôi đi mà quên đi!

Tôi không còn nhớ đã đi về đến nhà bằng phương tiện gì nhưng nhớ là có ghé vô nhà thầy Anh của tôi ở Gò Dầu để thăm và làc ít cảm ơn. Chúng tôi hạnh phúc vô cùng!

CHUYỆN TÀU CUỐI NĂM- NGUYỄN THÀNH LÊ

Viết bởi Quynh Truong web

Thứ 7, 08 Tháng 5 2019 08:08 -

Hai năm sau, Tôi may mắn nhận được một lá thư từ hai học bạn cũ của công ty Sài Gòn Petro: một học bạn hoàn toàn như khó khăn và một học bạn với kết quả học tập. Hôm phát học bạn có chủ Trần Thị Ngọc Diệp và chú Hải là đại diện của công ty Sài Gòn Petro trao thư và sau này tôi đã với đây công tác hơn 12 năm. Hôm phát học bạn có phóng viên Đài tiếng nói TP có hỏi tôi rằng: “bạn sẽ làm gì với hai phần học bạn này?”. Tôi trả lời: ‘Năm nay em sẽ không nhận tàu với quê nhà’. Câu phỏng vấn rồi lên.

27-1-2019- NGUYỄN THÀNH LÊ